

1956 – இது எவ்வளவு முக்கியத் தீர்மானம் என்று அப்போது திரிந்ததில்லை. தீர்மானம் என்ன இன்னொரு சக்திக்கு மாற்றினார்கள். சொல்லலாம் தான், ஊரை விட்டுப் போய் விடவில்லை. அலுவலகமும் அதே தான். அதே கட்டிடம் தான். இருந்தாலும் அலுவலகத்தில் இருக்கும் நேரம் எல்லாம் உடனிருந்து என்னரேமும் பார்வையின் வட்டத்துக்குள் இருந்து கொண்டிருந்த சோப்ரா, மிருணால், மஞ்சு சன்குப்தா, எல்லாரையும் விட்டு வறும் தளத்துக்கும் வறும் அறகைக்கும் செல்வதென்றாலும் எந்த அளவுக்கு இழப்பு இருந்ததோ அது இழப்பு தானே. அந்த வயதில் இந்த இழப்பும் இழப்பாகத் தான் மனத்தை வறுத்தியது. மஞ்சு சன்குப்தாவும் மிக அன்புடன், அன்னியமோடிக் துடன் இருந்தான். காரணம் என்ன சினகே சுவாமிமட்டுமல்ல, மிருணால் அவளிடைமன்னப்பற்றி என்னென்னவோ புகழ்ந்து பசியிருப்பதும் காரணம் என்பது எனக்குத் தெரியும். அவளிடைமட்டுமல்ல. தன் எல்லா வங்காள நண்பர்களிடமும் தான். போகும் சக்திக்கு எல்லாரும் புதியவர் அல்லாதான். சக்தி அணுகை கட்டில் வலைபார்த்து வந்தவர்கள் உத்தம சந்தமும், ஹரி சந்தமும் ஓய்வு பெற்று இப்போது இங்கும் வலைகை சசிரேந்திரர்கள். ஓய்வியம் பெறுகிறவர்கள். எனக்கு அப்போது வயது 22-23 என்றால் அவர்கள் அறப்பதைத் தாண்டியவர்கள். மிக அனுபவசந்தர்கள். அவர்கள் இப்போது இந்த புதிய சக்திக்கு இரந்தார்கள். பழையவர்களோடும் மீண்டும் நிரூக்கம் ஏற்பட்டது.

சில புதியவர்களும். இரந்தார்கள். அதில் ஒரு மலையாளி. என் வயதுக் காரணம். நான் அந்த சக்திக்கு என்னில் சசிரேந்திரபோது ஒரு மலையாள நாவலரைப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். என்ன புத்தகம் அது? என்று கேட்டது தான் தாமதம் தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளை என்னும் மலையாள எழுத்தாளரது என்றும் அது அவரது மட்டுமல்ல, இதுவரகைக்கும் வந்த மலையாள நாவல்களிலேயே மிகச் சிறந்த நாவல் என்றும் சொன்னான். அந்த நாவல் சமீபம். அந்த வருடம் தான் வெளிவந்திருந்தது, மீனவ மகத்தின் வாழ்க்கை பற்றியது என்றும் முன்னர்தோடிகளைப் பற்றியும் ஏழை விவசாயிகளைப் பற்றியும் அவர் எழுதியிருக்கிறார் என்று சொன்னான். இவ்வளவு சொல்லும் போது அவர் மிகச் சிறந்தவரோ என்னமோ, கவனிக்க வேண்டிய ஒருவர் என்பது மனதில் பதிந்தது. ஒரு பதிப்பகத்தார் ஹோட்டலில் அறை ஒன்றை அவருக்கு எடுத்துக் கொடுத்து புத்தகம் எழுதிக் கொடுத்த பின் வெளியே வரலாம் என்று சொல்லி எழுத வதைத் தது என்று வறும் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டான். இப்படி அறையில் அடத்தை வதைத் து ஒரு பெரிய எழுத்தாளரை எழுத வகை கமுடியுமா, அதுவும் மீனவ வாழ்க்கை பற்றி எழுத வகை கமுடியுமா? என்று யோசித்தனே. ஒரு நாவல் தோடிகளைப் பற்றி, இன்னொன்று விவசாயிகளைப் பற்றி, இப்போது மீனவர்களைப் பற்றியா? இப்படி முறை வதைத் து ஓவ்வொரு வகுப்பாக, ஜாதியாக எழுதி வருகிறாரா என்ன, வேடிக் கையாக இருக்கிறதே

என்று யோசித்தனே. அவனிடம் சொல்லவில்லை. அதுவும் அவ்வளவு பெருமபைப் படுகிறவரைப் பற்றி!

இரண்டு வருடங்கள் கழித்து தகழியின் ரண்டிடங்கழி தமிழில் பதிக்கக் கிடத்தது. யாரொ ஓர் பிள்ளை மொழிபெயர்த்த திருந்தார். மலையாள சொற்களையே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தியிருந்தார். அது புரியாத வேற்றுச் சொற்களாகவே தோன்றவில்லை. மலையாள மொழி பச்சுபவர்களது வாழ்க்கை என்பதை உணரச் செய்தது. மொழி பெயர்ப்பென்றால் இப்படித் தான் இருக்க வேண்டும் என்றும் தோன்றிற்று. பின்னர் சமீபம் நாவலும் பதிக்கக் கிடத்த போது அந்தக் காதல் வலுவில் உருவாகப்பட்டதோ என்றும் தோன்றிற்று. அந்த விதத்தில் எனக்கு ரண்டிடங்கழி பிடித்திருந்தது

அந்த சக்தி ஷனின் தலமை அடிகாரியாக இருந்தவர் தஷே ராஜ் பரி எனும் பஞ்சாபி. மூதன் மூதலில் ஹிராகுட்டில் வேலைக்குச் சேர்ந்த போது நான் இருந்த சக்தி ஷனின் அதிகாரி. ஓய்வு பெறும் வயதில் இருந்தவர். ஆரம்பத்தில் என்னிடம் அந்நாட்களில் ஒரு சமயம் கடமையும் ஒரு சமயம் ஆதரவாக மாறி மாறி இருந்தவர் இப்போது ஐந்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு திரும்பத் தன் கீழ் வேலைக்கு வந்துள்ள என்னிடம் நான் ஆச்சரியப்படும் அளவுக்கு ஆதரவாகவே இருந்தார். என வேலை முடிந்ததும், நான் என இருக்கையில் இருப்பது அபிர்வம். மிருணாலையும், சில்லஸ் வாமியையும் (அவர் இப்போது அணைக்கட்டு நிர்வாகத்தின் பிரதம பள்ளி விவர அதிகாரி ஆகியிருந்தார்) மஞ்சு சனெக்குப் தாவையோ அல்லது அடுத்த கட்டிடத்தில் இருந்த **FAO** அலுவலகத்தில் உள்ள நண்பர்களோடோ வம்பளக்கப் போய் விடுவனே. தஷே ராஜ் அதையெல்லாம் கண்டு கொள்வதில்லை. வேலையை முடித்துவிட்டுத் தானே போகிறான், எதையும் கவனிக்காமல் தாமதப்படுத்துவதில்லை. பின் என்ன? என்று ரொம்ப தாராளமாக நடந்து கொண்டது எனக்கு சந்தோஷமாகவும் ஆச்சரியம் தருவதாகவும் இருந்தது. புதிய இடத்தில் யாரிடமும் எனக்கு விரோதம் இல்லா எனினும், யாரிடமும் பாசமோ ஓட்டுதலோ இருக்கவில்லை. அது பழைய நண்பர்களிடம் தான்.

என்பார்வகைக்கு டர்ஸ்டைஜஸ்ட் என்ற பத்திரிகை வந்தது. நான் அதை வாங்கவில்லை. எனினும் அவ்வப்போது அது என்பார்வகைக்கு வந்தது எப்படி என்று நினையில் இல்லை. நம்மீர் மஞ்சரி மாதிரி, உலகத்து பத்திரிகைகளில் வந்துள்ள சுவாரஸ்யமான விஷயங்களை அது தரேந்தெடுத்து பிரசுரிக்கும். கட்சி 20 அல்லது 30 பக்கங்களில் ஒரு பத்தகத்தின் சூருக்கமும் அது கொண்டிருக்கும். அப்படி வந்த பத்தக சூருக்கம் ஒன்று, **The Dreyfus Affair** என்று பிராபல்யம் பெற்றது. டர்ஸ்டைஜஸ்ட் டிரெய்ஃபுஸ் ராணுவத்தில் இருந்த ஒரு அதிகாரி. அவன் ஜெர்மனிகு ராணுவ ரகசியங்களை அணுப்பும் ஒற்றனாக இருந்தான் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டது, ஆயுள் சிறை தண்டனை தரப்பட்டது ஒரு தீவில் உள்ள சிறையில் அடக்கப்பட்டான். அவன் குற்றம்ற்றவன் என்றும் ராணுவத்தில் உள்ள வேறு அதிகாரியை காப்பாற்றுவதற்காக அநியாயமாக இவன் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டதுள்ளது என்று அந்நாளைய

கலஞ்சூர் களும், எழுத்தாளர்களும் அவனுக்காக வாதாடினர். அதில் எமில் ஸுலோவா என்னும் உலகம் அறிந்த ஃப்ரெஞ்சு எழுத்தாளர் முன்னணியில் இருந்தார். அவர் ப்ரெஞ்சு ராணுவத்தையும் அரசாங்கத்தையும் குற்றம் சாட்டி J accuse (நான் குற்றம் சாட்டுகிறேன்) என்று ஒரு குற்றப் பத்திரிகையை வெளியிட்டார். இது பின்னர் உலகப் பிரசித்திபெற்ற எழுத்தாடும். கட்சியில் ட்ரஃபஸ் குற்றம் அற்றவன் என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது, திரும்பவும் ராணுவத்தில் சேர்க்கப்பட்ட உயர் பதவிகளும் பெற்றான், அந்த ராணுவ வீரன். அவனை ஒரு வீரனாகத் தீர்மானித்த சிறைசாலையிலிருந்து ஃப்ரான்சுக்கும் பாரிஸ் நகரத்திற்கும் அழைத்து வரப்பட்டது ப்ரெஞ்சு மக்கள் அனைவரும் கபி அவனை வரவேற்று கொண்டாடியது ஒரு பெரிய சரித்திரப் பிரசித்திபெற்ற நிகழ்ச்சியானது.

அன்னாட்களில் பிரசித்திபெற்ற நாவல் நாநா எழுதியது எமில் ஸுலோவா. இப்போது எந்தப் புத்தகக் கடையிலும் நாநா பார்க்கக் கிடைப்பதில்லை. நாநா ஒரு ஒரு பிரசித்திபெற்ற நடிகையின் கதை. மிகவும் எழமையும் தாழமையும் நிறைந்த ஆரம்பத்திலிருந்து தொடங்கி நடிகை ஆனபிறகு மிகவும் எல்லோராலும் புகழப்பட்ட விரும்பப்பட்ட, நிலைக்கு வந்த நாநா கட்சியில் மிகவும் பரிதாப நிலைக்கு (அம்மை நோய்கண்டு) தள்ளப்பட்டாள். அப்போது பிக்க மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்ட படித்தாலும் பின்னர் அனகேமாக எல்லா நடிகைகளின் வாழ்க்கையும் இப்படித்தான் தொடங்குகிறது. பின் ஒரு உச்சம், பணத்தில் வாழ்க்கை வசதியில் புகழில் பின்னர் ஒரு சோகமயமான முடிவில் தள்ளப்பட்டது என்பது மாறாத ஒரு அம்சமாகிப் போகிறது என்பது தெரிந்தது. அந்நிலைக்கு இன்று வரை, சமீபத்திய சிலக்ஸ்மிதா வரை, ஏன் சிலக்ஸ்மிதா? நம் எல்லாருக்கும் தெரிந்த நேற்றைய நாநா அவர், ஆதலால் தரையமாகச் சொல்லலாம், சாவித்ரியைச் சொல்லலாமா, ஏன்? கொஞ்சம் யோசித்தால் நம் மிடையே ஃநாநாக் கள் நிறைய கிடைப்பார்கள். ஆனால் அன்று நாநா படித்த போது, அதன் இயல்பு வாழ்க்கை, யதார்த்த சித்திரிப்பு, அது ஒரு அதீதத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருந்தது, அதன் இலக்கிய முக்கியத்துவத்தையும் மீறி, அதன் பாலியல் உள்ளடக்கத்தால் சிலக்ஸ்மிதா மாதிரி வறும் வித புகழும் பெற்றிருந்தது. இப்போது நாநா பற்றி ஏதும் யாரும் பச்சுவதகை காணாமல்.

எமில் ஸுலோவா நிறைய நாவல்கள் எழுதியுள்ளார். சூரங்கத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றியும். ஜெர்மினல் என்னும் நாவலில். இயல்பான வாழ்க்கையை அதன் எல்லா விவரங்களோடு யதார்த்தமாகச் சித்திரிப்பவராக அவர் புகழ் பெற்றவர். கிட்டத்தட்ட இருபதுக்கும் மேல் நாவல்கள் எழுதியவர். நாநா மூலில் படித்து பின்னர் எமில் ஸுலோவா அநியாயமாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட சிறைத்தண்டனை அனுபவிக்கும் ஒரு அப்பாவியை அரசுக்கும் ராணுவத்திற்கும் எதிராக குரல் எழுப்பி அவனுக்கு விடுதலை பெற்றுத் தரும் போராட்டத்தில் முன்னணியில் எமில் ஸுலோவா இருந்ததைப் படித்த பின் நாநா பிக்கத்தாண்டப்பட்டனோ இல்லாநா படித்த ஆர்வத்தில் ட்ரஃபஸ் வழக்கில் ஆர்வம் காட்டினனோ தெரியவில்லை.

எமில் ஸுலோவா வாழ்ந்ததும் ட்ரஃபஸ் வழக்கு நடந்ததும் 19-ம் நூற்றாண்டின் கட்சி புத்தகங்களிலும், 20-ம் நூற்றாண்டின் மூலப் புத்தகங்களிலும். ட்ரஃபஸ் பின்னர் மஜேராகி மூலம் உலக யுத்தத்திலும் பங்குகொண்டான் என்று படித்த நினைவு. இது

போன்று உலகத்தில் வறோ எந்த வழக்காவது தண்டனை ரத்து செய்யப்பட்டு விடுதலை தந்த நிகழ்வு உண்டா அதற்கு ஒரு எழுத்தாளர் முன்னணியில் நின்று போராடிய சரித்திரம் உண்டா என்பது தெரியவில்லை. இதில்லாமல் நான் அந்நாட்களில் மிக உற்சாகத்துடன் படித்தவை. அவை ஒரு ஆதர்சமாகக் கட்ட எனக்குத் தோன்றியவை.

இதே இழையில் இதே பார்வையில் அன்று மிகவும் பசேப்பட்ட இன்னுமொரு பெயர் இத்தாலிய நாவலாசிரியர் அல்பெர்ட்டோ மொரேவியா என்பவர். அவர் பசேப்பட்டது, அவரும் எமில் ஸோலா போல கிட்டத்தட்ட முப்பதுக்கும் மேல் நாவல்கள் எழுதிக் குவித்துப் புகழ் பெற்றிருந்த போதிலும், அன்று ஐம்பதுகளில் மிகவும் பசேப்பட்டது ரோம் நகரத்துப் பெண் (Woman of Rome) என்ற நாவல் தான். சாதாரணமாக இலக்கியம் நாவல் என்று படுக்கும் வழக்கம் இல்லாதவர்கள் கட்ட அதுபற்றித் தெரிந்திருந்தார்கள். இரண்டாம் உலகப் போர் காலத்தில் நாஜிகளின் ஆதிக்கம் இத்தாலியிலும் ரோம் நகரத்திலும் உணரப்பட்ட காலத்தில் அவர்களிடமும் போலீஸ் அதிகாரத்திடமும் சிக்கிய ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை அது. அல்பெர்ட்டோ மொரேவியா அன்றைய இத்தாலி வாழ்க்கையைச் சித்தரித்தவர். அன்றைய அதிகாரத்தின் பாதிப்பைச் சித்தரித்தவர். தரையில் சூறித் திரியும் பாலியல் பெண்களின் வாழ்க்கையை மாதிரி எழுதியவர் அல்லர். மிக எளிதான மொழியில் எளிதான கதை சொல்லல் அவரது. எந்தவித புதிய உத்திகளின் சிறப்பிற்கும் அறியப்பட்டவர் அல்லர்.

இந்த இழையில், சித்தாரத்தா என்னும் ஹெர்மன் ஹெஸ்டி எழுதிய ஜெர்மன் நாவலைப் பற்றிய நினைவு தான் அடுத்து வருகிறது. இந்த சித்தாரத்தா, நாம் அறிந்த கௌதம புத்தர் இல்லலை. ஆனால் கௌதம புத்தர் காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு இளைஞன். அவரே போல வாழ்க்கையின் அர்த்தம் என்ன எனக் காணும் தடேலில் இறங்கியவன். அவனுடன் கோவிந்தா என்னும் அவனது நண்பன். கோவிந்தன் சன்னியாசியாகி புத்தர் சினை வழிப் போக, சித்தாரத்தன் கமலா என்னும் தாசியிடம் தஞ்சம் அடக்கிறான். அவள் அவன் இன்னும் கற்றிராத காமம் பற்றி அறிய பெரும் சிலை வத்துடன் வரப் பணிக் கிறாள். அவன் அதிலும் வறெறி பெற்று பெரும் சிலை வத்துடன் கமலாவிடம் வருகிறான். பின் அதுவும் மாயை எனத் தெரிந்து தன் நண்பன் கோவிந்தாவைத் தேடிச் சிலை கிறான்.. இப்படி கதை நீண்ட சிலைலும். ஹெர்மன் ஹெஸ்டி எழுதிச் சிலைலும் கதை ஏதோ நம் புராணம் இதிகாசம் எதிலிருந்தோ உருவியது போலத் தோன்றும். ஆனால் அப்படி அல்ல. இந்திய வதே புராண காலமரபில் வரும் கதை ஒன்றைத் தான் அதன் வழிக் கற்பனை செய்கிறார். இயற்கையும், வாழ்க்கையும் எதிர் எதிரான இரு அம்சங்களைத் தன்னுள்ளே கொண்டது. நாம் அதை அதன் முழுமையில் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். எது ஒன்றையும் பிரித்து அதை மட்டும் ஸ்வீகரித்து மறந்ததை நிராகரிப்பது வாழ்க்கையை, உண்மையை அதன் முழுமையில் அறிந்ததாகாது என்று சொல்ல வருகிறார் ஹெர்மன் ஹெஸ்டி. ஜெர்மானிய அறிவாலகம் என்றுமே இந்திய தத்துவத்தில் அது எந்தப் பிரிவாக இருந்தாலும் சரி பெரும் கவர்ச்சியும் ஈடுபாடும் கொண்டது. ஹெர்மன் ஹெஸ்டி மாதிரி அல்லர். மாகஸ் மயில்லர், ஆர்தர் ஷோப்பன் ஹோவர் என்ப பலரை நாம் காணலாம். முதல் அணுகுண்டு நியூ மெக்ஸிகோ பாலவனத்தில் வெடித்துச் சோதிக் கப்பட்டபோது அதிலிருந்து எழுந்த ஒளிமண்டலம் ராபர்ட் ஓபன் ஹமைரூக்கு பகவத்கீதையில் படித்த ஸ்லோகம் வர்ணித்த ஆயிரம் சூரியன்களைவிட பிரகாசம் மிக் கதாகத் தோன்றியதாம்.

இது இந்த இழையில் சொல்லக் காரணம், கமலா என்ற தாசி மொரேவியாவின் ரோமானியப் பண்ணோ எமிலி ஸோலாவின் நாநாவோ நினைவு படுத்தியதால் அல்ல. அந்த சமயத்தில் Illustrated Weekly of India –வில் சித்தார்த்தா தொடராக ஆங்கிலத்தில் வளிவந்தது. ஹெர்மன் ஹெஸஸியைப் பற்றி நான் அறிந்தது வீ கலியில் அந்த சமயத்தில் வளிவந்த அந்த தொடர்தான் காரணம். இது சாகித்ய அகாடமியால் தமிழிலும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டு வளிவந்துள்ளது. தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் ஐம்பதுகளில் பெரிதும் அறியப்பட்ட திருலகோக சீ தாரம். வரைமுத்து சகாப்தம் இது. இன்று திரிலகோக சீ தாரம் பெயரையும் அவர் கவிதையையும் நினைவில் வைத்திருப்பவர்கள் ஓரூவர இருக்கக் கூடும்

vswaminathan.venkat@gmail.com